
DISKUSE

K ČLÁNKU KAPITÁNA MILANA KARASE »ODSTRAŇOVÁNÍ NÁSLEDKŮ ATOMOVÉHO NAPADENÍ«

Plukovník Josef Kudrnovský

Je nesporné, že v současných podmínkách je protiatomová ochrana jedním z nejdůležitějších druhů operačního (bojového) zabezpečení, jehož cílem je udržet neustálou bojovou pohotovost vojsk a vytvořit podmínky pro úspěšné plnění bojového úkolu při masovém použití atomových zbraní nepřítelem.

Splnění tohoto cíle se dosahuje vyplněním řady úkolů, z nichž jedním je i odstraňování následků atomového napadení. Je proto třeba řešit tento úkol ve vzájemné souvislosti s ostatními úkoly protiatomové ochrany.

Ztotožňuji se s názorem plukovníka Foršta, že není třeba vytvářet nový odřad jako stálý prvek operační (bojové) sestavy, nýbrž že postačí do tohoto odřadu určovat potřebné síly a technické vybavení podle skutečné situace. Jiné složení a vybavení bude vyžadovat odřad určený k likvidaci následků atomového napadení ve velké osadě, jiné v horách, v lesnatém nebo v holém terénu. Je samozřejmé, že při takové organizaci odřadu je třeba, aby všechna vojska byla připravena na plnění tohoto úkolu. Při určování síly a složení odřadu je třeba vycházet z nutnosti odstranit především ty následky atomového napadení, které zabírají vojskům v plnění jejich bojového úkolu. Proto ne všechny požáry se budou vždy hasit, a ne vždycky budeme dělat průchody v zamořených úsecích terénu, zvláště bude-li je možno obejít. Jedině hluboké zhodnocení konkrétní situace nám dá správnou odpověď na otázku, jaký bude třeba odřad a jaké bude jeho vybavení. Vycházíme-li ze složení odřadu, navrhovaného autorem, vidíme, že i při skromných požadavcích bude ve střeleckém sboru vyraženo z bezprostřední bojové činnosti do 4 střeleckých a do jednoho ženijního praporu. Vyčleňovat a priori takové značné síly do speciálních odřadů je podle mého názoru nevýhodné a neúčelné.

Současné podmínky vedení operace (boje) vyžadují pružné velení prostřednictvím krátkých bojových nařízení. V tomto smyslu autorem navrhovaný obsah nařízení vševojskového velitele veliteli odřadu odporuje nejen tomuto požadavku, nýbrž i požadavku utajení operace (boje). Seznamovat velitele odřadu s prostory vlastních atomových úderů, s počtem, druhem a ráží atomových pum je nejen neúčelné, nýbrž nepřípustné. S takovými údaji lze seznamovat jen přísně omezený počet osob, a to ještě teprve v nezbytně potřebnou dobu. Vojska rozložená v úsecích plánované atomové přípravy možno z bezpečnostních důvodů uvědomit o použití atomových zbraní nejdříve hodinu před zahájením přípravy. Domnívám se, že při dobré přípravě vojsk a velitelů v od-

straňování následků atomového napadení stačí veliteli odřadu určit: sílu a složení odřadu, prostor činnosti a cesty k němu, umístění desaktivčního místa, cesty a prostředky vyhrazené pro odsun lidí i materiálu zamořených radioaktivními látkami, způsob a lhůty podávání hlášení a činnost odřadu po skončení prací.

Pokud se týče způsobu odstraňování následků atomového napadení nepokládám za správné nechat rozhodovat velitele odřadu o prostoru činnosti, neboť jen vševojskový velitel může po zhodnocení situace rozhodnout, který z prostorů atomového napadení je pro další plnění bojového úkolu nejdůležitější a na nějž je tudíž nutno soustředit hlavní úsilí. Pro plnění bojového úkolu má rozhodující význam průzkum, vytyčení zamořených prostorů a určení objížďek. Desaktivace průchodů v zamořených prostorech vyžaduje dosud mnoho času a proto se bude provádět hlavně ve prospěch druhých sledů. První sledy zamořené prostory obcházejí nebo je překonávají na autech, obrněných transportérech nebo tancích.

Z řečeného vyplývá, že výhodnější bude nevytvářet uměle nové prvky operační (bojové) sestavy v podobě stálých odřadů, nýbrž určovat jejich sílu a složení podle konkrétní situace a velet jim pomocí krátkých a jasných bojových nařízení.